

 Ko Katie, povsem obi?ajna enska, sre?a Paca, povsem obi?ajnega mokega, se zgodi nekaj ?udovitega in ?arobnega: zaljubita se. Iz njune ljubezni se rodi vse prej kot obi?ajen otrok: Ricky. Vse to je seveda samo za?etek presenetljive, unikatne, odbite me?anice komedije in drame, prepojene z elementi magi?nega realizma; najnovej?ega produkta ekstravagantnega francoskega re?iserja Fran?isa Ozona, ki ga doma?e ob?instvo pozna po kultih in uspe?nicah, kakr?ni so filmi Hladne kaplje na vro?e kamne, 8 ensk in Bazen.

iz prve roke
Izvirna zgodba, po kateri sem napisal scenarij, je zelo kratka. Njeno vzdu?je spominja na film Rosetta v re?iji bratov Dardenne. Nastopajo?i liki so siroma?ni, deprivilegirani beli ljudje iz najni?jih slojev dru?be, ki ?ivijo v naselju prikolic nekje v srcu Zdru?enih dr?av Amerike. Zaradi tak?nega okolja nisem bil povsem prepri?an, kako pristopiti k zgodbi, kako si jo prisvojiti. In ?eprav mi je bilo v?e?, kako nenavadni, osupljivi dogodki pose?ejo v turoben vsakdan glavnih junakov, me je fantazijski element te zgodbe obenem tudi pla?il. Nato sem ugotovil, da tisto, kar me pri zgodbi zares gane, ni ta fantazijski element, temve? na?in, na katerega zgodba pripoveduje o dru?ini, o vlogi posameznikov znotraj dru?ine in o tem, kako nov ?lan ? partner ali otrok ? lahko iztiri vzpostavljeno dru?insko ravnovesje. Pisanje Rose Tremain je pre?eto s svojevrstno ironijo, ki se lepo ujema z mojim pogledom na svet. To sem hotel v filmu ohraniti. Kadarkoli zgodba prestopi meje normalnosti in postane vse preve? neresni?na ali bizarna, nastopijo elementi humorja, ki sprostijo napetost in dose?ejo, da vsak prizor spet postane verjeten.
Fran?is Ozon, scenarist in re?iser</p> <p></p> <p></p> <p></p> <p></p>
Fran?is Ozon, rojen leta 1967 v Parizu, diplomira iz filmske re?ije na presti?ni pari?ki filmski ?oli FEMIS. Sprva snema kratke in dokumentarne filme, leta 1998 pa se s celove?ernim prvencem Sitcom uvrsti na program festivala v Cannesu. Film razume kot kompleksno in zahtevno umetnost, s svojimi zgodbami pa vztrajno in pogumno kuka v skrivne koti?ke ?love?ke psihologije, ki jih imamo na velikem platnu sicer redko prilo?nost obiskati. Redka kombinacija humorja, rahlo?utnosti in psiholo?kega vpogleda mu je kmalu prinesla mednarodno slavo ter ga uveljavila kot enega najbolj drznih in izvirnih francoskih re?iserjev, ki jim niso tuje ob?utljive tematike kot npr. incest, umor, seksualnost, samomor in sdomazohizem, pa tudi poigravanje z razli?nimi ?anri, npr. psiholo?ko dramo, komedijo, dru?insko dramo, kriminalko, grozljivko in pravljico. V Sloveniji smo si na velikih platnih v redni distribuciji lahko ?e ogledali njegov muzikal 8 ensk, tragikomedijo Hladne kaplje na vro?e kamne in kriminalko Bazen.

kritike
Preden se nekje na polovici filma zgodi eden najbolj presunljivih in nepri?akovanih preobratov, s kakr?nimi nam film ni postregel ?e nekaj let, Ricky blesti kot naturalisti?na drama o naklju?no sestavljeni dru?ini pod stalnim pritiskom. /.../ Glede na Ozonove prej?nje filme, v bur?oazno okolje postavljene trilerje, ta sunkoviti preobrat s seboj prinese tudi slutnjo, da zares gledamo v delavsko okolje ume?eno grozljivko. Vendar se kmalu izka?e, da gre zares za bistrourmno komedijo in satiro na mno?i?ne medije.
Bill Weber, Slant Magazine

Ozon se v filmu na mojstrski na?in poigrava s pri?akovanji gledalcev. Naturalisti?na socialna drama se pred na?imi o?mi prelevi v romanti?no ljubezensko zgodbo, ki nato po zaslugi presenetljivega zasuka mutira v nekaj povsem drugega. Vse skupaj bi bilo sme?no, ?e Ozon filma ne bi re?iral tako suvereno, prepri?ano v svoj prav, vse do sijajnega ponovnega preobrata na samem zaklju?ku filma.
Keith Uhlich, Time Out New York

Med protagonisti, ki zadnje ?ase v kinematografih letajo po zraku, je Ricky nedvomno lep?i od Georgea Clooneyja.
Melissa Anderson, The Village Voice

V ?asu, ko se filmi jemljejo tako resno, je pravo

olajanje gledati taknega, ki mu je primarni namen je zabavati in samega sebe jemati neresno.
V.A. Musetto, New York Post